

SANT MAGÍ

Cada dia és més lluny Sant Magí-lluny,
 costa més d'atansar-s'hi, però l'aigua
 es segueix repartint, a llom de mula,
 de ruc o de cavall.
 I sempre costa avall.
 I sempre amb l'ermità amb barba i bandera
 encapçalant l'alegre desfilada
 que encén en mil llumetes la mirada
 de tota la mainada i jo diria
 que també la d'aquells que ja som grans.
 El sant que ara desfila
 encara té la passa
 decidida, més ai! que els anys li pesen
 cada vegada més i les espatlles
 se li van carregant... Però, no importa!
 L'aigua, també aquest any, serà a l'església
 menuda, en la placeta recollida
 plena de gom a gom i es vendran goigs
 ingenus i estampetes... i una banda
 atronarà l'espai, que és tant petit...
 La imatge somriurà davant l'ofrena
 de les herbes d'olor, dels precés, dels himnes,
 cintes voleiaran i, com un rite,
 tothom beurrà de l'aigua beneïda
 i els cerverins reemprendran la vida
 fins que, un altre any, retorni Sant Magí!
 Per més que alguns, quan anem fem camí
 cap a l'església o retornem a casa,
 trobarem a faltar aquells filets d'aigua
 de les coves gentils que construïa,
 en arribar de Sant Magí un nou dia,
 algú no sé pas qui, de cal Racó!

Carles Cepero i Salat